

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5873/2567

พนักงานอัยการจังหวัดชลบุรี โจทก์ นายอาทิตย์ สุกุลธรรม ผู้ร้อง นาย ท. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 54, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 92, ป.วิ.อ. มาตรา 134/1, ป.วิ.อ. มาตรา 134/4, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 134/1 วรรคสอง บัญญัติว่า "ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการทนายความให้รัฐจัดหาทนายความให้" ซึ่งปรากฏตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาว่า พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาและแจ้งสิทธิให้จำเลยที่ 1 ทราบแล้วและสอบถามเรื่องทนายความหรือผู้ที่ไว้วางใจเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน จำเลยที่ 1 ให้การว่าไม่มีและไม่ต้องการทนายความ จำเลยที่ 1 ต้องการให้มารดาผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน การที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนจำเลยที่ 1 โดยไม่ได้จัดหาทนายความให้ คงจัดให้มารดาจำเลยเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนตามคำให้การของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว จึงเป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อย่างไรก็ตาม ในบทบัญญัติมาตรา 134/4 วรรคท้าย บัญญัติไว้เพียงว่า ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา 134/1 จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้ ฉะนั้นแม้พนักงานสอบสวนจะจัดหาหรือไม่จัดหาทนายความให้แก่จำเลยที่ 1 ก็ไม่ทำให้การสอบสวนไม่ชอบแต่อย่างใด ในการคำนวณการเพิ่มโทษหรือลดโทษที่ลงให้ศาลต้องกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยเสียก่อนแล้วจึงเพิ่มหรือลด ถ้ามีทั้งการเพิ่มและการลดโทษที่จะลง ให้เพิ่มก่อนแล้วจึงลดจากผลที่เพิ่มแล้วนั้น ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 10 ปี เมื่อเพิ่มโทษหนึ่งในสามแล้วลดโทษหนึ่งในสามจะเป็นโทษจำคุก 8 ปี 10 เดือน 20 วัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 เห็นว่า ส่วนของการเพิ่มเท่ากับส่วนของการลด จึงไม่เพิ่มและไม่ลดโทษ มีผลทำให้จำเลยต้องโทษจำคุก 10 ปี ไม่ชอบด้วย ป.อ. มาตรา 54 ซึ่งเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 83, 91, 92, 288, 371, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ธิบอาวุธปืน ลูกกระสุนปืน และเศษรองลูกกระสุนปืน ของกลาง เพิ่มโทษจำเลยที่ 1 ตามกฎหมาย จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพข้อหาที่มีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และข้อหาพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ส่วนข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่นให้การปฏิเสธ แต่รับว่าใช้อาวุธปืนยิงทำร้ายผู้เสียหาย และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นาย อ. ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 25,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

ต่อมาผู้ร้องแถลงว่าได้รับเงินค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 จำนวน 25,000 บาท จึงไม่ติดใจเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 อีกต่อไป ขอลงคำร้อง ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจและฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน เพิ่มโทษกระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ เป็นจำคุก 8 เดือน ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุก 8 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุก 8 เดือน จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 4 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 4 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 16 เดือน รับอาวุธปืน ลูกกระสุนปืน และเชอร์ล็อกกระสุนปืนของกลาง ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 จำคุก 10 ปี เพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 เมื่อส่วนของการเพิ่มเท่ากับส่วนของการลด จึงเห็นสมควรไม่เพิ่มโทษและไม่ลดโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 54 เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วเป็นจำคุก 10 ปี 8 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 ไม่ได้โต้แย้งในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า จำเลยที่ 1 กับนาย อ. ผู้เสียหาย รู้จักกันมานานประมาณ 10 ปี และไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกัน แต่ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายให้ข้อมูลต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่าจำเลยที่ 1 มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษ จำเลยที่ 1 จึงถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมดำเนินคดี เป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 โกรธเคืองผู้เสียหาย ตามวันเวลาเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 นั่งโดยสารมาในรถยนต์ หมายเลขทะเบียน ขข xxxx ที่จำเลยที่ 2 คนรักของจำเลยที่ 1 เป็นผู้ขับ เมื่อจำเลยที่ 2 ขับรถผ่านร้านหมูกระทะที่เกิดเหตุซึ่งตั้งอยู่ริมถนน จำเลยที่ 1 บอกให้จำเลยที่ 2 จอดรถแล้วจำเลยที่ 1 ลงจากรถไปยืนบริเวณหน้า

ร้านและใช้อาวุธปืนยิงเข้าไปในร้าน 2 นัด กระสุนปืนนัดแรกไม่ถูกผู้เสียหาย กระสุนปืนนัดที่สองถูกผู้เสียหายบริเวณต้นขาข้างซ้ายด้านหลัง ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 2 เซนติเมตร จำนวน 2 แผล ผลเอกซเรย์ไม่พบกระดูกหักและไม่พบสิ่งแปลกปลอมค้างด้านใน หลังเกิดเหตุพันตำรวจตรี จ. รองสารวัตรสืบสวนสถานีตำรวจเมืองชลบุรี และพันตำรวจโท ศ. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจเมืองชลบุรี กับพวกเดินทางไปที่ร้านเกิดเหตุ พันตำรวจตรี จ. คุมภาพจากกล้องวงจรปิดบริเวณรอบ ๆ ร้าน แล้วติดตามไปจับกุมจำเลยทั้งสอง โดยจำเลยที่ 1 พาพันตำรวจตรี จ. ไปตรวจยึดอาวุธปืนที่ใช้ก่อเหตุและนำไปทิ้งไว้ในป่าหญ้าข้างถนนซอยกลบ้อมค่ายเป็นของกลาง ส่วนพันตำรวจโท ศ. ตรวจดูภายในร้านพบลูกกระสุนปืนรีวอลเวอร์ (ทองแดงหุ้มตะกั่ว) ขนาด .38 จำนวน 1 ลูก และเศษร่องลูกกระสุนปืนรีวอลเวอร์ (ทองแดง) 1 ชิ้น บนพื้นไม้กระดานบริเวณเก้าอี้พลาสติกที่ผู้เสียหายนั่งขณะจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนยิงเข้ามาในร้าน เมื่อผู้เสียหายได้รับการรักษาอาการบาดเจ็บแล้วเข้าไปให้ถ้อยคำต่อพันตำรวจโท ศ. ในวันนั้น ต่อมาในช่วงค่ำของวันนั้นพันตำรวจตรี จ. นำตัวจำเลยทั้งสองพร้อมอาวุธปืนของกลางส่งมอบให้พันตำรวจโท ศ. ซึ่งแจ้งข้อหาตามฟ้องแก่จำเลยทั้งสอง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ และพาไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ ส่วนจำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ จำเลยทั้งสองไม่เคยได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน สำหรับความผิดมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน และความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษและยกฟ้องจำเลยที่ 1 ตามลำดับ ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนจำเลยที่ 2 ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้อง ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 หรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 มีเจตนาใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหาย ไม่ได้มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายนั้น เห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนซึ่งเป็นอาวุธที่มีประสิทธิภาพในการทำลายล้างสูงและสามารถก่อให้เกิดอันตรายถึงแก่ชีวิตได้โดยง่ายยิงผู้เสียหายซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้พลาสติกในระยะห่างประมาณ 5 ถึง 6 เมตร 2 นัด ติดต่อกัน กระสุนปืนนัดแรกไม่ถูกผู้เสียหาย กระสุนปืนนัดที่สองถูกผู้เสียหายบริเวณต้นขาข้างซ้ายด้านหลังซึ่งตำแหน่งที่ถูกกระสุนปืนนัดนี้อยู่สูงในระดับเดียวกับพนักเก้าอี้ หากผู้เสียหายไม่ลุกขึ้นหลบหนีเสียก่อนกระสุนปืนนัดนี้ต้องถูกบริเวณลำตัวของผู้เสียหายอันเป็นอวัยวะสำคัญของร่างกายซึ่งหากรักษาไม่ทันท่วงทีอาจเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ถือได้ว่าจำเลยที่ 1 กระทำไปโดยเจตนาฆ่าผู้เสียหายแล้ว ข้ออ้างของจำเลยที่ 1 ที่ว่า จำเลยที่ 1 ยิงผู้เสียหายก่อนยิงพูดให้ผู้เสียหายรู้ตัวแล้ว แต่เป็นเพราะผู้เสียหายหันหลังวิ่งไปทางหลังร้านซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับจำเลยที่ 1 ยิงปืนลงพื้นพอดี กระสุนปืนจึงกระเด็นไปถูกผู้เสียหายนั้น เห็นว่า หากจำเลยที่ 1 ยิงปืนลงพื้นจริงเมื่อพันตำรวจโท ศ. ซึ่งเดินทางไปตรวจที่เกิดเหตุทันทีหลังจากได้รับแจ้งเหตุจะต้องตรวจพบร่องรอยกระสุนปืนที่พื้นร้านซึ่งเป็นไม้กระดานบ้าง แต่พันตำรวจโท ศ. เบิกความว่า ไม่พบร่องรอยกระสุนปืนที่พื้นร้าน พบแต่ลูกกระสุนปืน 1 ลูก กับเศษร่องลูกกระสุนปืน 1 ชิ้น และหากเป็นเพียงการยิงผู้เสียหายที่ 1 ก็มีโอกาสยิงไปยังทิศทางอื่นที่มีใช้ทิศทางที่ผู้เสียหายนั่งอยู่ เช่น ยิงขึ้นฟ้าหรือยิงลงพื้นหน้าร้าน เป็นต้น ข้ออ้างของจำเลยที่ 1 ในเรื่องยิงผู้เสียหายจึงไม่ประกอบด้วยเหตุผลอันจะพึงรับฟังได้ และที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า คดีนี้มีอัตราโทษสูง พนักงานสอบสวนไม่จัดหา

ทนายความร่วมรับฟังการสอบสวน การสอบสวนจึงไม่ชอบนั้น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/1 วรรคสอง บัญญัติว่า "ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการทนายความ ให้รัฐจัดหาทนายความให้" ซึ่งปรากฏตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาว่า พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาและแจ้งสิทธิให้จำเลยที่ 1 ทราบแล้วและสอบถามเรื่องทนายความ หรือผู้ที่ไว้วางใจเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน จำเลยที่ 1 ให้การว่าไม่มีและไม่ต้องการทนายความ จำเลยที่ 1 ต้องการให้มารดาผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน การที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนจำเลยที่ 1 โดยไม่ได้จัดหาทนายความให้ คงจัดให้มารดาจำเลยเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนตามคำให้การของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว จึงเป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อย่างไรก็ตาม ในบทบัญญัติมาตรา 134/4 วรรคท้าย บัญญัติไว้เพียงว่า ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา 134/1 จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้ ฉะนั้นแม้พนักงานสอบสวนจะจัดหาหรือไม่จัดหาทนายความให้แก่จำเลยที่ 1 ก็ไม่ทำให้การสอบสวนไม่ชอบแต่อย่างใด และศาลก็มิได้รับฟังคำให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 มาลงโทษจำเลยที่ 1 หากแต่พิจารณาพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบแล้วจึงพิพากษาลงโทษ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยว่าจำเลยที่ 1 กระทำไปโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายจึงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นนั้น ชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ในการคำนวณการเพิ่มโทษหรือลดโทษที่ลงให้ศาลต้องกำหนดโทษ ที่จะลงแก่จำเลยเสียก่อนแล้วจึงเพิ่มหรือลด ถ้ามีทั้งการเพิ่มและการลดโทษที่จะลง ให้เพิ่มก่อนแล้วจึงลดจากผลที่เพิ่มแล้วนั้น คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 10 ปี เมื่อเพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 จะเป็นโทษจำคุก 13 ปี 4 เดือน เมื่อลดโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 จากผลที่เพิ่มแล้วจะเป็นโทษจำคุก 8 ปี 10 เดือน 20 วัน ผลของการเพิ่มและลดโทษจึงไม่เท่ากัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 เห็นว่า ส่วนของการเพิ่มเท่ากับส่วนของการลด จึงไม่เพิ่มและไม่ลดโทษ มีผลทำให้จำเลยต้องโทษจำคุก 10 ปี ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 54 ซึ่งเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 จำคุก 10 ปี เพิ่มโทษหนึ่งในสามแล้ว เป็นจำคุก 13 ปี 4 เดือน ลดโทษหนึ่งในสาม คงเหลือโทษจำคุก 8 ปี 10 เดือน 20 วัน เมื่อรวมโทษของจำเลยที่ 1 ทุกกระทงแล้ว เป็นจำคุก 8 ปี 18 เดือน 20 วัน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

อุทัย โสภานิชิตี · อีรพงศ์ อุ่นชัย · กรวรรณ อาธารมาศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5873/2567>